

IRON WIDOW

Xiran Jay Zhao

Vertaald door Floortje Zwigman

P E L C K M A N S

© 2024, Xiran Jay Zhao en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave: *Iron Widow*
Text copyright © 2021 Xi Ran Zhao
This edition published by arrangement with Tundra Book Group,
a division of Penguin Random House Canada Limited

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp: Talia Abramson
Omslagbeeld: © 2021 Ashley Mackenzie
Vormgeving: Terri Nimmo
Zetwerk: Crius Group, Hulshout
Vertaling: Floortje Zwigtmán
Illustraties hardcover: Negenstaartige Vos © 2023 Setodra,
Rode Vogel © 2023 Misael 'Gio' Manning

D/2024/0055/291 (paperback)
ISBN 978 94 6310 798 3 (paperback)
D/2024/0055/329 (hardcover)
ISBN 978 94 6310 962 8 (hardcover)
NUR 285
THEMA YFG, YFHB, 5AS

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 twitter.com/Pelckmans_be

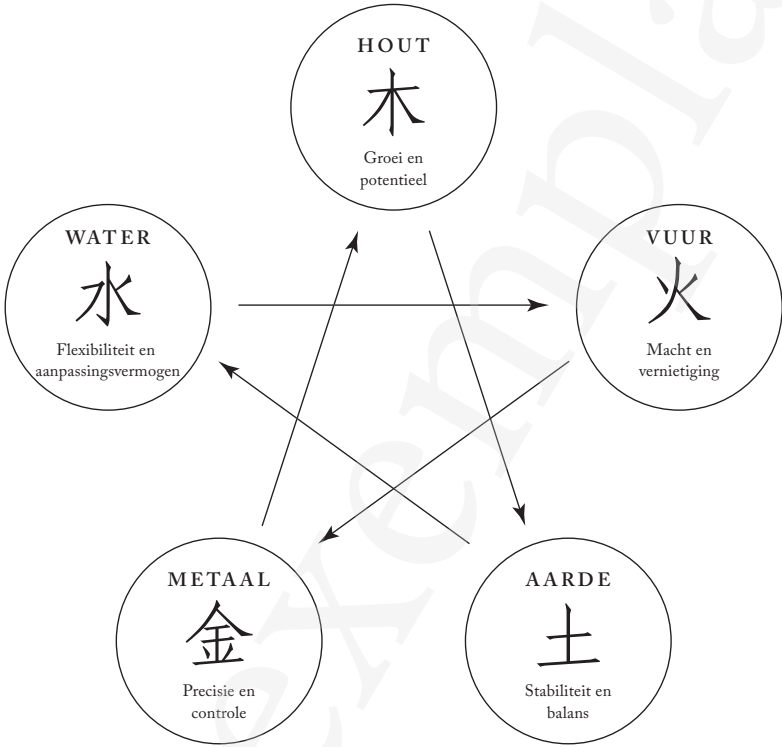
 instagram.com/pelckmans.be

Dit boek bevat voorbeelden van geweld en misbruik, zelfmoordgedachten en verwijzingen naar seksueel geweld (maar niet expliciet), alcoholverslaving en martelpraktijken.

Dit boek is geen historische fantasie of alternatieve geschiedenis, maar een futuristisch verhaal dat zich afspeelt in een volledig aparte wereld geïnspireerd door culturele elementen uit de hele Chinese geschiedenis en met historische figuren in geherinterpreteerde levensomstandigheden.

Bij dat herinterpreteren werd een aanzienlijke creatieve vrijheid aangewend, zoals het veranderen van gezinsomstandigheden of de relatieve leeftijd van personen ten opzichte van elkaar, omdat nauwkeurige representatie van een specifiek tijdperk niet het doel was. Om een authentiek beeld van de geschiedenis te krijgen kun je non-fictiebronnen raadplegen.

Opgedragen aan Rebecca Schaeffer,
die me altijd vergezeld heeft op mijn pad
van nummer in de statistieken tot overlevende,
sterk genoeg om dit verhaal te schrijven

→ STERKER DAN

PROLOOG

De Hunduns kwamen. Een hele horde Hunduns kwam door de nachtelijke wildernis aanstormen, een wervelwind van stof in hun spoor. Hun ronde, gezichtsloze lijven, gemaakt van geestesmetaal, glommen onder het licht van de sterren en de zilveren maan.

Een minder ervaren piloot zou hebben moeten vechten tegen zijn zenuwen, maar Yang Guang was niet onder de indruk. Aan de voet van zijn wachttoren, niet ver van de Lange Muur, gaf hij zijn Chrysalis, de Negenstaartige Vos, het bevel aan te vallen. De Chrysalis was zo hoog als een gebouw van acht verdiepingen en had een felgroene kleur. Zijn metalen klauwen deden de aarde beven.

Een Chrysalis was geen gewone strijdmachine. Yang Guang bestuurde hem niet met hendels of een stuurwiel, zoals een elektrische koets of een hovercraft. Nee, hij *werd* de Chrysalis. Terwijl zijn lichaam zich in sluimertoestand in de cockpit bevond, met zijn armen om het meisje geslagen dat tijdens deze veldslag zijn concubinepilote zou zijn, vaardigde zijn geest bevelen uit aan elk onderdeel van de Negenstaartige Vos, zodat de machine met grote sprongen op de naderende horde aan de horizon af denderde. Aan zijn linker- en rechterzijde trokken de silhouetten van andere Chrysalissen op.

Door de haarfijne acupunctuurnaalden die de zitting van zijn stoel met zijn ruggengraat verbonden, bracht Yang Guang zijn levenskracht qi over op de Vos. Qi was het elixer dat leven schonk aan de hele wereld, van het uitlopen van de groene bladknoppen tot

het oplammen van vuur en het draaien van de planeet. Maar Yang Guang deed niet enkel een beroep op zijn eigen levenskracht: via de geestesverbinding van de Chrysalis zoog hij ook het qi op uit zijn concubine-pilote. Haar geesteskracht was niet sterk genoeg om zich ertegen te verzetten, haar ziel ging op in de zijne. Fragmentarische herinneringen trokken aan zijn oog voorbij, maar hij negeerde ze. Het was maar beter niet te veel te weten over zijn concubines. Het enige dat hij van haar nodig had, was haar qi: alleen samen konden ze zo'n grote Chrysalis besturen.

Een voorhoede Hunduns van lage rang bereikte de Chrysalis, als reusachtige torren, klaar om zich een weg in de Vos te vreten en hem te doden. Sommige schoten oorlogs-qi uit hun lijven, als knetterende bliksemflitsen. Had Yang Guang als mens voor hen gestaan, dan zouden ze boven hem uitgetorend hebben en hem ogenblikkelijk tot stof hebben verpulverd. Maar als piloot van de Vos, waren ze niet meer dan insecten voor hem, te klein om hem kwaad te doen. Terwijl de klauwen van de Vos zich een weg door de voorhoede vochten, werd Yang Guang overvallen door emoties die niet de zijne waren: verdriet en doodsangst en woede, grillig als vonken statische elektriciteit. Hij wist niet precies hoe Hundun-schilden werden gebruikt om Chrysalissen te bouwen – alleen ingenieurs van zeer hoge rang kenden dat geheim – maar zelfs hun eeuwenoude kennis kon de bug niet verhelpen, waardoor de piloot ervoer wat een Hundun voelde wanneer zijn pantser werd doorboord.

Niet veel piloten zouden hierover praten, maar het negeren van deze emoties was een verrassend zwaar onderdeel van de strijd.

Yang Guang was een van de beste piloten van zijn generatie, juist omdat hij hier zo goed in was. Terwijl hij zich door de aanval op zijn geest heen knokte, bleef hij op de Hunduns inslaan. De negen staarten van de Vos zwaaiden piepend en krakend heen en weer en raakten de grotere Hunduns met weergalmend gedreun.

Yang Guang kende geen medelijden. De Hunduns waren in-

dringers uit de kosmos die tweeduizend jaar geleden het grootste deel van de mensheid hadden weggevaagd, zodat er slechts enkele verspreide stammen waren overgebleven. Als de Gouden Keizer er niet was geweest, het legendarische stamhoofd dat met hulp van de goden de Chrysalis had geschapen, dan was de menselijke beschaving ten dode opgeschreven geweest en had de planeet nu aan de Hunduns behoord.

Cameradrones zoemden om de Vos heen als vliegen met rode ogen. Sommige waren eigendom van het Bevrijdingsleger van de Mensheid, andere van mediabedrijven die beelden van de slag uitzonden door heel Huaxia. Yang Guang bleef extreem waakzaam. Hij mocht geen fouten maken, zijn bewonderaars niet teleurstellen.

‘Negenstaartige Vos, er bevindt zich een Prins in de horde!’ De stem van een legerstrateeg galmde door de luidsprekers in de cockpit.

Yang Guang ging rechtop zitten. Een Hundun-prins was een ongebruikelijke tegenstander, even groot en zwaar als de Vos. Als hij hem met minimale schade zou kunnen uitschakelen, dan zou er een nieuwe Chrysalis van de Prinsklasse van kunnen worden gemaakt of hij zou kunnen worden geofferd aan de goden, in ruil voor kostbare geschenken, zoals nieuwe technologie of medicijnen. En een dergelijke overwinning zou hem in rang doen stijgen. Misschien zou hij zelfs hoger in rang kunnen worden dan Li Shimin, die veroordeelde moordenaar die het niet verdiende Huaxia’s beroemdste piloot te zijn.

Om goed te kunnen richten, zou hij de Vos tot een hogere vorm moeten transformeren.

‘Xing Tian, geef me dekking!’ beval hij zijn strijdmakker door de mond van de Vos, zijn stem dreunend over het slagveld. ‘Ik ga transformeren!’

‘Begrepen, Kolonel!’ schreeuwde Xing Tian uit de Onthoofde Krijger, een Chrysalis met glimmend gele ogen op zijn borstkas en een mond op de plaats van zijn navel. Met dreunende stappen ging

hij voor de Vos staan en sloeg op de Hunduns in met een reusachtige bijl van geestesmetaal. Ze stierven in een regen van opspattende vonken.

Verzekerd van zijn veiligheid geleidde Yang Guang zijn qi door de Vos. Oplichtende barsten in het felgroene oppervlak reten de Chrysalis uiteen.

Chrysalissen waren dan wel gemaakt van Hundun-pantsers, maar ze waren in alles superieur aan deze wezens. De Hunduns bezaten geen verstand. Ze waren er nooit in geslaagd het geestesmetaal waaruit ze bestonden te transformeren tot iets anders dan hun eigen vormloze pantser.

Maar mensen konden dat wel.

Yang Guang stelde zich de Hogere Vorm van de Vos voor en gehoorzaam begon het metaal te transformeren. De ledematen van de Vos werden langer en dunner, zijn middel werd smaller en hij trok zijn schouders naar achteren, zodat hij steeds meer op een mens begon te lijken. Zijn negen staarten werden scherp als lansen en vormden een waaier, precies zoals bij echte negenstaartige vossen wanneer ze vijanden willen intimideren. Yang Guang beval de Vos op zijn achterpoten te gaan staan. De extra geesteskracht die hij inzette, maakte dat hij genoeg controle had om hem op twee poten te laten balanceren. De voorpoten van de Vos waren nu vrij voor het gevecht.

Yang Guang reikte over zijn schouder en trok een van de staartlansen uit. Hij denderde door de krioelende horde Hunduns tot hij de Prins ontdekte. Toen liet hij de Vos door zijn poten zakken en opspringen. De lans beschreef een boog langs de nachthemel, glanzend als de maansikkel, en doorboorde het lichaam van de Hundun. Geestesmetaal verbrijzelde met het geraas van een exploderend porseleinpakhuis. Yang Guang zette zich schrap tegen de golf van emoties van de Hundun, de woede en doodsangst terwijl het qi in zijn kern flakkerde en uitdoofde.

De andere Chrysalissen lieten een triomfantelijke trompettoon horen. Cameradrones zoomden in op de Prins en Yang Guang kon zich voorstellen hoe duizenden burgers in heel Huaxia nu juichten voor hun beeldscherm. In een overwinningroes liet hij de Vos achteruitspringen en de lans uit het lichaam van de Hundun trekken. Maar zelfs toen zijn Chrysalis niet meer in verbinding stond met het pantser van zijn vijand, bleef hij een angst voelen die niet de zijne was.

De angst was afkomstig uit de geest van zijn concubine en overspoelde Yang Guang als een vloedgolf.

Dit was het moment waarop hij altijd beseftte dat de geest van een concubine niet zou terugkeren naar haar lichaam. Onbewust had hij de controle over haar lichaam overgenomen, tot aan haar hartslag toe. Op het moment dat hij de verbinding tussen hen tweeën zou verbreken, zou er niets meer zijn dat haar hart deed pompen en zou ze sterven. Daar was niets aan te doen.

Het belangrijkste was dat haar familie een royale vergoeding zou ontvangen. Dan zou haar ziel rust vinden bij de Gouden Bron.

Hij kon zich haar naam niet herinneren. Hij probeerde het ook niet. Hij verbruikte zoveel pilotes dat het zijn geest zou verlammen als hij zou proberen hun namen te onthouden. Hij kon het zich niet veroorloven zich te laten afleiden. Hij moest de wereld redden.

Ze had precies geweten wat er van haar werd verwacht. Ze had de beslissing genomen dienst te nemen als zijn pilote.

Yang Guang concentreerde zich op het verslaan van de rest van de horde, om zijn bewonderaars ervan te verzekeren dat hij hun thuisland zou blijven beschermen.

Het nobele offer van de concubine zou niet tevergeefs zijn.

DEEL I

DE WEG VAN DE VOS

Er leeft een wezen in de bergen
met het uiterlijk van een vos met negen staarten,
wiens stem is als het huilen van een kind.

Het voedt zich met mensenvlees.

– Klassieke Vertellingen van de Bergen en de Zeeën (山海经)

HOOFDSTUK EEN

EEN VLINDER DIE MAAR BETER NIET MIJN DODE ZUS KAN ZIJN

Achttien jaar lang hebben mijn dikke, doorlopende wenkbrauwen me gered van een pijnlijke, angstaanjagende dood.

Op deze dag bedank ik hen voor hun bewezen diensten.

Nu goed, ik ben niet degene die de haren uitplukt. Yizhi hanteert het pincet dat mijn zuster me heeft nagelaten. Geknield op de bamboemat die we over de vochtige bosgrond hebben uitgerold, houdt hij mijn kin hoog terwijl hij de ene na de andere dikke, donkere haar uitplukt. Mijn huid gloeit alsof hij wil ontvlammen. De inktzwarte lokken van zijn half opgestoken haar vallen over zijn gewaad van dunne zijde. Mijn eigen haar, warriger en slechter verzorgd dan het zijne, is ineengedraaid in een slordige knot, verborgen onder een rafelige doek. Hoewel de doek vies ruikt, houdt hij de losse lokken uit mijn gezicht.

Ik probeerde onverschillig te lijken. Maar ik maakte de fout te lang in Yizhi's zachte, geconcentreerde gezicht te staren, omdat ik het niet vergeten wil tijdens deze laatste dagen van mijn leven. Mijn hart krimpt ineen en tranen gloeien in mijn ooghoeken. Wanneer ik mijn ogen toeknijs, omdat ik niet wil huilen, glijden ze langs mijn neus omlaag. Ik had het kunnen weten: dat werkt nooit.

Het kan niet anders dan dat Yizhi ze ziet. Hij stopt met epilieren om te vragen wat er aan de hand is, maar hij kan niet weten dat ik niet huil vanwege de pijn.

Hij kan niet weten dat dit de laatste keer is dat we elkaar zullen zien.

‘Zetian, gaat het wel?’ fluistert hij, terwijl hij de hand met het pincet omhooghoudt in een nevel van minuscule druppeltjes, afkomstig van de waterval vlak bij onze schuilplaats. Het geluid van de snelstromende beek tussen de bomen zorgt ervoor dat niemand anders dan ik zijn stem kan horen.

‘Het gaat wel, als je maar niet stopt.’ Ik rol met mijn rood omrande ogen. ‘Ga door. Ik red het wel.’

‘Akkoord. Goed dan.’ Zijn frons verandert in een glimlach die me bijna doet breken. Hij droogt mijn ogen met zijn dure, zijden mouwen, om ze daarna op te stropen tot aan zijn ellebogen. Het zijn mouwen die rijke mensen dragen, te lang en wijd om praktisch te zijn. Elke keer dat hij me bezoekt, plaag ik hem ermee. Maar het is natuurlijk niet zijn fout dat zijn vader hem en zijn zevenentwintig broers en zussen verbiedt het landgoed te verlaten gekleed in iets anders dan koningsgewaden.

Heldere zonnestrallen, de eerste na dagen van regen, dalen op ons neer door het bladerdak van onze geheime wereld van vochtige hitte en wiegende takken. Een kantpatroon van licht en schaduw valt over Yizhi’s bleke onderarmen. De bedwelmende groene geur van de lente vult onze neusgaten, zo sterk dat we hem bijna kunnen proeven. Yizhi’s knieën – hij slaagt er zelfs in netjes en fatsoenlijk te knielen – bevinden zich op een korte, maar onoverbrugbare afstand van mijn nonchalant gekruiste benen. Zijn door beroemde couturiers ontworpen gewaad contrasteert met mijn zelfgemaakte tuniek en broek. Voor ik hem ontmoette, wist ik niet dat stoffen zo wit of zacht konden zijn.

Hij werkt nu sneller. Het doet behoorlijk pijn, alsof mijn wenkbrauwen levende wezens zijn die stukje bij beetje uiteengereten worden. Als ik weer moet huilen, zal hij dat niet vreemd vinden.

Ik betreur dat ik hem hierbij heb betrokken, maar ik weet dat het te pijnlijk zou zijn om het zelf voor de spiegel te doen. Mijn grote zus Ruyi zou me aankijken. Zonder de dichte, donkere haren die

mijn marktwaarde altijd verlaagden, zal ik als twee druppels water op haar lijken.

Bovendien vertrouw ik het mezelf niet toe mijn ene dikke, doorlopende wenkbrauw netjes tot twee losse, dunne wenkbrauwjes te snoeien. Hoe kan ik mijn doodsvonnissen tekenen met twee ongelijke wenkbrauwen?

Ik leid mezelf af van de pijn door op de tablet op Yizhi's schoot te scrollen en de aantekeningen te lezen die hij op school heeft gemaakt in de maand sinds zijn laatste bezoek. Elke keer als ik het beeldscherm aanraak, voel ik me nog ernstiger in overtreding dan ik al ben. Ik hoor hier niet samen met hem te zijn, op een berg aan de grens, verborgen onder een sluier van bladeren, dezelfde diepe teug bedwelmende lentelucht inademend. De Oudsten van mijn dorp beweren dat meisjes goddelijke apparaten als deze tablet niet zouden mogen aanraken, omdat we die ontheiligen met – weet ik veel – onze vrouwelijke verdorvenheid of zoiets. Het is enkel aan de hemelgoden te danken dat zulke technologie weer beschikbaar is, na het verloren tijdperk waarin de mensheid zich sidderend voor de Hunduns moest verbergen. Maar het kan mij niet schelen hoeveel ik aan de Oudsten of de goden te danken heb. Als zij mij minachten omdat ik tot 'de verkeerde helft' van de bevolking behoor, dan zal ik hen ook niet respecteren.

De weerschijn van het beeldscherm valt als maanlicht op Yizhi's gewaad en verleidt me met kennis die ik niet zou mogen bezitten, kennis van buiten de grenzen van mijn armzalige bergdorp. Kunst. Wetenschap. Hunduns. Chrysalissen. Mijn vingers jeuken om de tablet vast te grijpen, hoewel mijn handen en het apparaat niet mogen bewegen: een lichtstraal projecteert de ideale vorm van de wenkbrauwen op mijn voorhoofd. Yizhi stelt me nooit teleur met zijn magische gadgets uit de grote stad. Hij toverde de tablet tevoorschijn een paar minuten nadat ik hem voorgelogen had dat mijn familie me een 'laatste waarschuwing' had gegeven over mijn wenkbrauwen.

Ik vraag me af hoe intens hij me zal haten wanneer hij erachter komt waarmee hij me werkelijk helpt.

Een druppel valt van de takken boven ons hoofd en glijdt over zijn wang. Hij gaat zo op in zijn werk dat hij het niet in de gaten heeft. Met mijn vuist veeg ik het natte spoor van zijn gezicht.

Geschrokken spert hij zijn ogen open. Een blos verspreidt zich over zijn goed verzorgde, bijna doorschijnende huid.

Ik kan niet anders dan grijnzen. Terwijl ik zijn wang met mijn vingertoppen aanraak, knipoog ik. ‘Nee, toch? Zijn mijn nieuwe wenkbrauwen zo onweerstaanbaar?’

Yizhi lacht, harder dan hij normaal doet, dan slaat hij zijn hand voor zijn mond en kijkt schichtig om zich heen, hoewel de bladeren ons zedig verbergen.

‘Laat dat’, zegt hij zacht en zijn lach wordt vederlicht. Hij ontwijkt mijn blik door zijn ogen neer te slaan. ‘Laat me rustig mijn werk doen.’

Zijn gloeiende wangen wekken een pijnlijk schuldgevoel in me op.

Vertel het hem, smeekt mijn geest.

Maar in plaats daarvan laat ik mijn hand nonchalant vallen en scrol naar een nieuw hoofdstuk in zijn aantekeningen, een statistische studie over de dynamiek van Hundun-aanvallen.

Waarom zou ik mijn missie in gevaar brengen door hem erover te vertellen? Hoe Yizhi onze relatie ook ziet, ik heb nooit de fout gemaakt die al te serieus te nemen. Hij is de zoon van de rijkste man in Huaxia en ik ben maar een meisje uit het grensvolk dat hij toevallig ontmoet heeft toen hij rust en vrede zocht op een van de verste plekken die hij met zijn hovermotor kon bereiken. Als iemand ons samen zou betrappen, zou hij het niet zijn die in een varkenskooi zou worden gestopt en zou worden verdronken om de familie-er te redden. Ook al hebben we nooit iets gedaan dat we niet hadden mogen doen.

Mijn blik dwaalt af naar zijn verfijnde lippen en ik denk terug aan de keer dat ik me hardop verbaasde over hoe zacht ze waren. Hij bekende dat dit te danken was aan zijn schoonheidsbehandeling, die onder andere uit een peeling en vochtinbrengende crème bestond. Ik had zo hard moeten lachen dat de tranen me in de ogen stonden toen ik zijn lippen aanraakte, maar daarna lachte ik niet meer en staaarde hem enkel nog aan, veel te dichtbij.

Toen draaide ik me abrupt om en veranderde van onderwerp.

Ik voel een rauwe, schrijnende pijn om wat ik nooit met hem zal delen, maar ik sluit de mogelijkheid niet uit dat dit allemaal maar een spelletje voor hem is. Dat ik niet het enige boerenmeisje ben dat hij op zijn vrije dagen bezoekt. Dat op het moment dat ik aan de verleiding toegeef, hij de zijden gordel om zijn smetteloze gewaad zal straktrekken en me in mijn gezicht zal uitlachen, omdat iets dat zo weinig voor hem betekent voor mij een kwestie van leven of dood is. En toch kon ik niet anders dan me laten hypnotiseren door zijn tedere glimlach en zijn gefluisterde woorden.

Misschien maakte mijn voorzichtigheid onze ontmoetingen nog spannender en heeft hij me daarom de afgelopen drie jaar aan het eind van elke maand telkens weer bezocht.

Ik zal nooit zijn ware beweegredenen kennen. Daar heb ik vrede mee. Zolang ik niet toegeef aan mijn gevoelens, kan ik niet verliezen, welk spel er ook wordt gespeeld.

Maar zelfs als het hele dorp ons nu hier zou betrappen, zou mijn familie me niet laten verdrinken. Eindelijk doe ik wat ze al zo lang willen: ik laat me mooi maken, zodat zij me aan het leger kunnen verkopen als concubine-pilote. Net zoals ze dat met mijn zuster hebben gedaan.

Vanzelfsprekend heb ik ze niets over mijn ware plannen verteld, die ambitieuzer en dodelijker zijn.

Terwijl Yizhi nu de onderkant van mijn wenkbrauwen onder handen neemt, leg ik mijn vinger op een afbeelding van de strijd tus-

sen een Hundun en een Chrysalis. De Chrysalis, de Witte Tijger, is zo fel van kleur en fraai van vorm dat je nooit zou raden dat hij ooit een vormloos Hundun-pantser was. Afgebeeld in zijn Heroïsche Vorm, de hoogst bereikbare transformatie, lijkt hij nog het meest op een krijger in tijgergedaante, gemaakt van glad, melkachtig glas. Zijn bepantsering is afgezet met stralend groene en zwarte lijnen, de kleuren onscherp door de snelheid waarmee hij een dolkbijl heft, groter dan een boom. Het leger gebruikt de Witte Tijger vaak bij demonstraties en ik voel me niet ongemakkelijk bij het bekijken van deze afbeelding. Het jongens-meisjespaar dat hem bestuurt, vormt een Gelijkwaardig Koppel. De kans dat de geest van de jongen die van het meisje zal verslinden en haar zal doden aan het eind van de strijd is verwaarloosbaar.

Maar dat gaat niet op voor vrouwelijke piloten in de meeste andere gevallen.

Ik was bang dat Grote Zus zo zou sterven toen mijn familie haar dwong dienst te nemen onder een piloot van de Prinsklasse, de op één na hoogste rang. Maar ze heeft nooit voet gezet op het slagveld. De piloot doodde haar op de traditionele manier, met zijn lichaam. Ik heb nooit geweten waarvoor. Het enige dat mijn familie van haar terugkreeg, was haar as. Hun wanhoop duurt nu al 81 dagen... omdat ze nooit de hoge vergoeding voor een overlijden op het slagveld hebben ontvangen waar ze op rekenden.

Het is vreemd. Haar hele leven lang draaide alles om Grote Zus.

Wanneer gaat Ruyi trouwen?

Gaat Ruyi dan het leger in?

O nee, heeft Ruyi te lang in de zon gezeten? Haar huid is veel te bruin.

Maar sinds we het bericht van haar dood ontvingen, heeft niemand meer over haar gesproken. Niemand heeft zelfs maar gevraagd waar ik haar as heb gelaten. Alleen Yizhi en ik weten dat de beek naast ons haar heeft meegevoerd. Een geheim dat we delen, hij, zij en ik.

Ik hef mijn hoofd op en zie achter Yizhi de cocon van een vlinder aan een tak hangen. Onze machtigste wapens zijn vernoemd naar de cocons van vlinders: Chrysalissen. Er wordt verteld dat dode piloten reïncarneren als vlinders. Als dat waar is, hoop ik dat deze cocon niet mijn zuster bevat. Ik hoop dat ze ver weg is, ver van hier, veilig voor oordelende dorpsoudsten of nieuwsgierige roddelaars of inhalige familieleden of klootzakken van piloten.

Een ontpoppende vlinder kronkelt al enige tijd in de cocon. Ze heeft zich losgemaakt van het vlies om haar heen. Nu is het haar gelukt haar gevangenis open te breken. Haar kopje komt als eerste naar buiten, ondersteboven. Haar voelsprietten komen tastend tevoorschijn. En dan, als grote finale, maakt ze zich los van de pop als een ontluikende bloem.

Er leven heel veel vlinders in deze wouden, dus een ongewoon gezicht is het niet.

Behalve dan wanneer de vlinder haar vleugels uitvouwt en de patronen op beide vleugels verschillend blijken te zijn.

‘Wat!’ Ik ga rechtop zitten.

‘Wat zie je?’ Yizhi kijkt over zijn schouder.

‘Die vlinder heeft twee verschillende vleugels!’

Ook Yizhi slaakt een kreet van verbazing. Dat vertelt me dat dit geen verschijnsel is dat ik alleen niet ken omdat ik een meisje van het grensvolk ben. Hij zegt me dat hij bijna klaar is met mijn wenkbrauwen en maakt een macro-opname van de vlinder met zijn tablet.

Onze ogen hebben ons niet bedrogen. Eén vleugel is zwart met een witte stip en de andere wit met een zwarte – als het yin-yang-symbool. Deze vlinders zijn daarnaar vernoemd, maar ik heb er nog nooit één gezien met een yin- én een yang-vleugel.

‘Hoe kan dit?’ vraag ik, starend naar de vlinder.

Yizhi glimlacht breder. ‘Je weet wat je moet doen als je vragen hebt.’

‘Het antwoord opzoeken. Weet ik.’ Ik open de zoekmachine op

Yizhi's tablet zoals hij me heeft geleerd. Hij is niet moeilijk te gebruiken – ik hoef enkel de kernwoorden van mijn zoekopdracht in te voeren – maar het voelt onwerkelijk en zondig om je met slechts woorden toegang te verschaffen tot de kennis die onze wetenschappers hebben gereconstrueerd uit de raadselachtige instructies die de goden ons schenken als we hen genoeg offeren.

Ik frons geconcentreerd terwijl ik het academische taalgebruik van de zoekresultaten probeer te lezen. Het is ingewikkelder dan Yizhi's aantekeningen, maar ik ben vastbesloten er zonder hulp in te slagen. 'Als een vlinder twee verschillende vleugels heeft, dan betekent dat blijkbaar dat hij... zowel mannelijk als vrouwelijk is.' Ik trek mijn wenkbrauwen op. Vol verbazing staar ik naar de zin. 'Kan dat?'

'O jawel, binnen de natuur zijn er allerlei variaties op het mannelijke en vrouwelijke geslacht.' Yizhi gaat naast me op de bamboemat zitten, de slippers van zijn gewaad in zijn hand om ze tegen het stof te beschermen. 'Er bestaan zelfs wezens die van geslacht kunnen veranderen als dat nodig is.'

'Maar ik dacht...' Ik knipper met mijn ogen. 'Ik dacht dat vrouwen vrouwelijk waren omdat hun qi yin is en dat mannen mannelijk zijn omdat hun qi yang is.'

Yin en yang vertegenwoordigen de tegengestelde krachten die het leven in dit universum geschapen hebben. Yin is alles wat koud, duister, langzaam, passief en vrouwelijk is. Yang is alles wat warm, helder, snel, actief en mannelijk is.

Tenminste, dat heeft mijn moeder me verteld.

Yizhi haalt zijn schouders op. 'Niets staat onwrikbaar vast, volgens mij. Wat yin is, zal altijd wat yang bevatten en wat yang is een beetje yin. Je kunt het aan het symbool al zien. Nu ik erover nadenk, er zijn zelfs mensen die geboren worden als deze vlinder: je kunt niet zeggen of ze man of vrouw zijn.'

Mijn ogen worden nog groter. 'Op welke stoel zouden die mensen zitten als ze piloot zouden zijn?'

Elke Chrysalis heeft dezelfde vaste plaatsen. Meisjes zitten op de lagere yin-stoel, jongens op de net iets hogere yang-stoel achter hen, met hun armen om de meisjes.

Yizhi tikt op de bamboemat. Hij trekt denkrimpels in zijn voorhoofd. 'De stoel van de sekse waar ze zich het meest mee verwant voelen?'

'Maar wat betekent dat? Er moet dan een moment zijn dat de stoel niet meer functioneert', werp ik tegen. 'En waarom is sekse eigenlijk zo belangrijk voor piloten? Een Chrysalis bestuur je met je geest. Waarom moeten dan altijd de meisjes opgeofferd worden voor de overwinning?'

'Ik... ik weet het niet.'

Ik probeer een antwoord op deze vraag te vinden, maar de zoekmachine geeft me een waarschuwing.

GEEN TOESTEMMING RESULTATEN GEFILTERD

'O ja, je mag niets opzoeken over het bouwen van Chrysalissen. Stel je voor dat mensen het zelf zouden gaan doen.' Yizhi neemt de tablet van me af. Ik laat hem uit mijn handen glijden. Ik staar naar de vlinder met de yin-yangvleugels.

Vrouwelijk. Een etiket dat me nooit iets anders heeft gebracht dan verboden. Nergens naartoe mogen gaan zonder toestemming. Niet te veel huid tonen. Nooit te hard of te onvriendelijk spreken of zelfs moeten zwijgen, als de mannen spraken. Geen moment mogen vergeten dat je mooi moet zijn. Geen andere toekomst dan mijn echtgenoot de ene zoon na de andere te baren of te sterven in een Chrysalis voor een jongen die streeft naar roem en eer.

Het is alsof ik in een cocon leef die me te krap is en al het leven verstikt. Als ik het voor het zeggen had, zou ik leven als die vlinder, zodat niemand een etiket op me kon plakken.

‘Yizhi, geloof jij dat meisjes door de natuur voorbestemd zijn om zich op te offeren?’ mompel ik.

‘Nee, dat kan niet waar zijn, want jij bent een meisje en ik zie jou dat echt niet doen.’

‘Hé, zeg!’ Een lach maakt een einde aan mijn somberheid.

‘Wat? Dat is toch geen leugen?’ Hij zet zijn handen op zijn heupen, zijn mouwen wapperen.

‘Oké, goed dan. Dat is geen leugen.’ Ik probeer niet te grijnzen. Dan verdwijnt mijn lach.

Ik zou mezelf voor niemand willen opofferen, maar ik wil sterven om mijn zuster te wreken.

Yizhi glimlacht, onwetend. ‘Om eerlijk te zijn: er is niets op tegen om van het leven te houden. Om te vechten voor wat je wilt. Dat bewonder ik.’

‘Wauw.’ Ik snuif half spottend. ‘Zijn mijn wenkbrauwen nu echt zo betoverend?’

Yizhi lacht. ‘Ik durf niet tegen je te liegen, dus ik moet toegeven: je ziet er zo veel mooier uit, op een traditionele manier.’ Zijn lach wordt teder. In de schaduw glimmen zijn ogen als sterren weerspiegeld in donkere vijvers. ‘Maar je bent nog steeds de Zetian die ik ken. Je bent het meest adembenemende meisje ter wereld, hoe je er ook uitziet.’

Mijn hart balt zich samen en breekt.

Het lukt me niet. Ik kan hem niet verlaten zonder hem de waarheid te vertellen.

‘Yizhi’, zeg ik met een stem ijl als de rook van een dovend vuur.

‘Sorry, heb ik...? O nee. Vond je dat raar?’ Hij grinnikt. ‘Op een schaal van “man van middelbare leeftijd zegt: lach eens lief”, hoe ongemakkelijk voelde dat?’

‘Yizhi.’ Ik grijp zijn handen, alsof ik hem kan redden van wat er komen gaat.

Hij zwijgt en staart verward naar onze verstrengelde vingers.

Ik vertel het hem: 'Ik ga het leger in als concubine-pilote.'

Zijn mond valt open. 'Voor wie?'

Ik krijg de naam van de klootzak niet over mijn lippen.

'Voor *hem*.'

Hij kijkt me onderzoekend aan. 'Voor *Yang Guang*?'

Ik knik, mijn wangen voelen ijskoud.

'Zetian, hij heeft je zus vermoord!'

'Daarom doe ik het.' Ik laat Yizhi's handen vallen en trek een lange, houten haarspeld uit mijn rafelige knot. 'Ik zal zijn beeldschone, verleidelijke concubine zijn. En dan...' Ik geef een ruk aan de haarspeld en onthul de scherpe punt die erin verborgen zit. 'Dan snijd ik zijn keel door wanneer hij slaapt.'

HOOFDSTUK TWEE

ALS EEN EMMER WATER OVER DE DREMPEL GEGOOID

Ik strompel het bergpad af met mijn staf van bamboe, zonder Yizhi. Een rasterwerk van woudschaduw strekt zich boven me uit. Messcherpe stralen rood schemerlicht vallen tussen de takken door. Als ik niet thuis ben voor de zon achter de bergtoppen in het westen zakt, zal mijn familie denken dat ik opnieuw weggelopen ben. Het hele dorp zal de bergen gaan uitkammen met zaklampen en blaffende honden. Hun eigen dochters moesten namelijk niet denken dat ze ook zomaar zouden kunnen wegllopen!

De zolen van mijn kleine, versleten schoenen, die Yizhi al ontelbare keren wilde vervangen, stampen de natte bladeren tot een brij. Ik kon Yizhi's geschenken nooit aannemen, bang dat mijn ouders lucht zouden krijgen van zijn bestaan. Met een brok in mijn keel denk ik terug aan zijn geschrokken gezicht toen ik hem over mijn missie vertelde en aan de gebroken stem die mijn naam riep nadat ik het woud in gevlucht was om een einde aan ons gesprek te maken. Ik had hem niets moeten vertellen. Ik had moeten weten dat hij me zou willen tegenhouden.

Dat afschuwelijke moment is nu de laatste herinnering die we delen.

Ik weet niet zeker of ik het geluid van zijn hovermotor boven de boomtoppen heb gehoord, maar ik hoop dat hij de bergen verlaten heeft. Hij kan niets aan de situatie veranderen. Ik ben zijn eigendom niet. Ik ben niemand's eigendom. Dat kunnen ze wel denken, maar

hoeveel uitbranders en slaag ik ook zal krijgen, mijn gedachten zijn vrij en dat is wat hen het meeste ergert.

Een nevelige, bloedrode avondhemel opent zich als een muil aan het eind van het bospad. Als ik uit de schaduw stap, zie ik de rijstvelden voor me liggen die ik al sinds mijn geboorte ken, berghellingen vol terrassen als trappen naar de hemel. Greppels gevuld met regenwater blinken op elke trede. Ze voeden de kleine rijstplanten en weerspiegelen de vurige hemel. Wolken, koortsachtig, onrustig, drijven over het wateroppervlak terwijl ik tussen de rijstvelden door naar huis loop. De punt van mijn staf zinkt weg in de zuigende modder. De rook van vuren waarop het avondeten wordt klaargemaakt stijgt op van de huizen tussen de terrassen. De rook verweeft zich met de oranje nevels die in de avondschemering om de hoogste bergtoppen heen hangen.

In de stervenskoude winter van mijn vijfde levensjaar, toen de rijstterrassen bevroren, dwong mijn grootmoeder me zonder schoenen over het ijs te lopen. Nadat de koude diep in mijn vlees doorgedrongen was en mijn tenen paars waren geworden, joeg ze alle mannen uit ons huis, zette me neer op de bevroren betonvloer en baadde mijn voeten in een houten kom vol gekookt varkensbloed en verdovende kruiden. Vervolgens hielden twee tantes me in bedwang terwijl mijn grootmoeder elk bot langs de brug van mijn voet brak om hem dubbel te kunnen buigen.

Mijn kreet van pijn doorklieft op onverwachtse ogenblikken nog steeds mijn herinneringen. De felheid ervan laat me verstomd achter, wat ik op dat moment ook aan het doen ben.

De pijn kan me echter niet meer verrassen. Die is er namelijk altijd. Met elke stap die ik neem, schiet er een felle pijnscheut langs mijn benen omhoog.

Met. Elke. Stap.

Je kunt het geen lopen noemen. Die ijzige tocht over het bevroren rijstterras was de laatste keer dat ik gelopen heb. Sindsdien

zijn mijn omwikkelde, samengebonden voeten niet meer dan ronde, mismaakte stompjes waarop ik enkel kan waggelen. Ontstekingen die me bijna het leven hebben gekost, hebben me drie tenen doen verliezen, zodat ik altijd zal wankelen. De tenen die nog over zijn, zijn onder mijn voeten gevouwen, zodat ze bijna mijn hielen raken en de gebroken botten en het gekneusde vlees in mijn voetzolen geperst lijken te worden. Mijn voeten zijn kleiner dan mijn handpalmen. Ik bezit twee volmaakte lotusvoetjes.

Die mijn marktwaarde aanzienlijk verhogen.

Mijn familie heeft me eindeloze verwijten gemaakt over mijn gezichtsbehandling en de vetrollen om mijn middel, maar de ergste aframmelingen en verwensingingen kan ik verwachten als ik me beklag over mijn strakke voetwindsels. Dikke wenkbrauwen kunnen geëpileerd worden, een hongerdieet rekt af met overtollig vet, maar lotusvoetjes zijn geen lotusvoetjes meer als ze de ruimte krijgen om te groeien. En geen man van een fatsoenlijke familie zou met een meisje willen trouwen zonder gebonden voeten.

‘Zonder die voeten zouden we niet anders zijn dan de Rongdi!’ schreeuwde mijn grootmoeder eens toen ik gillend en huilend weigerde mijn voeten nog in te zwachtelen. Ze had het over de stammen die door de wildernis zwerven en als gauwdieven te paard de Hunduns weten te ontwijken. Sommigen leven nu in Huaxia, sinds we de Hunduns uit grote delen van ons territorium hebben verdreven, anderen, van verder weg, waren erin geslaagd de Lange Muur over te steken, in kleine maar hardnekkige hordes.

Omdat wij in de grensstreek wonen, hebben we een heleboel buurvolkeren. Mijn familie heeft me altijd gewaarschuwd voor hun vrouwen die ‘gaan en staan waar ze willen, zonder fatsoen, schaamte of moraal’.

Toen ik nog klein was, was ik bang een van *die vrouwen* te worden. Maar hoe ouder ik werd, hoe minder ik begreep wat daar zo slecht aan was.

Wanneer ik een huis hoger op de berghelling passeer, kijkt een groepje mannen die tot aan hun knieën in de rijstvelden staan op van hun werk om me na te staren. Ze durven me niet achterna te komen – iedereen kent hier elkaar – maar hun begeerte is overduidelijk.

Omdat elke dochter in dit grensgebied die er ook maar enigszins aantrekkelijk uitziet concubine-pilote wordt of aan een rijke man in de stad wordt verkocht, hebben de mannen hier de grootste problemen om een vrouw te vinden die hun zonen zal baren. De prijzen voor bruiden zijn gerezen tot tienduizenden yuans en geen familie kan zich dat veroorloven... tenzij ze hun dochters voor het leger opgeven of ze verkopen aan mannen in de stad.

Het is een vicieuze cirkel en voorlopig is er geen ontsnappen aan. Niemand blijft in het grensgebied wonen tenzij ze geen andere keus hebben. De meesten van ons wonen hier alleen omdat ons vaderland, de provincie Zhou, 221 jaar geleden door de Hunduns werd veroverd.

Ik werp de mannen een minachtende blik toe. De rijstvelden gloeien als vloeibaar koper in het licht van de ondergaande zon en ik stel me voor hoe ze beginnen te koken, met de mannen erin.

Dan breekt mijn staf en struikel ik.

Zwaartekracht. Een van de wetenschappelijke termen die ik van Yizhi heb geleerd. De kracht die me naar de aarde toe trekt en me bijna in een rijstveld doet tuimelen. Ik schaaf mijn handpalm aan een ruwe korst opgedroogde modder. De koude, harde grond raakt mijn neus en wang als de klap van een vlakke hand.

Ik duw me met mijn beide armen overeind. Grijze modder druipt langs mijn van schaamte gloeiende wangen en doorweekt mijn tuniek. Ik zet me schrap voor het bulderende gelach waarvan ik weet dat het gaat komen.

Maar het komt niet.

In plaats daarvan plonzen de mannen met grote stappen door het rijstveld, elkaar opgewonden toeroepend, en ze verzamelen zich

rond een van hen die een tablet vasthoudt.

Een trilling leidt me af van mijn verwarring. Een trilling in het water van het rijstveld.

Mijn adem stokt. Er kan geen twijfel over bestaan: de aarde beeft en brengt het water in beweging.

Aan de andere kant van de grens voltrekt zich een veldslag tussen Hunduns en Chrysalissen.

Ik druk mijn oor tegen de grond, zonder acht te slaan op het vocht en vuil dat door de voddige lap om mijn hoofd heen dringt. Achter de bergen ligt de Lange Muur. Op heldere dagen kunnen we de droge, levenloze pieken zien, hun qi opgeslokt door de Chrysalissen die daar gestationeerd zijn.

De mannen bekijken een livestream van de strijd en zullen geld inzetten op het aantal punten dat elke piloot zal scoren. Maar de fysieke kracht van de Chrysalissen door de aarde te voelen dreunen is een veel directere – rauwe en verbijsterende – ervaring.

Zoveel kracht.

Mijn keel voelt droog, hoewel het water me in de mond loopt. Ik sluit mijn ogen en stel me voor het bevel over een Chrysalis over te nemen, uit te torenen boven alle huizen en de aarde te doen trillen met mijn reuzenstappen en mijn lichtende salvo's qi. Ik zou alle meisjes kunnen bevrijden die ervan dromen weg te lopen.

Een daverend gejuich maakt een einde aan mijn dagdromen.

Ik schud mijn hoofd. Kruiden opgedroogde modder vallen op mijn mouwen. Ik krabbel overeind, van boven tot onder bedekt met slijk, en staar naar mijn gebroken staf.

Ik moet ophouden mezelf voor de gek te houden.

Ik weet niet of ik volgens mijn vader nog op tijd thuis zal zijn. De laatste zonnestrallen omlijsten ons fort van bergen met een spook-

achtig blauwe lichtkrans, zodat hun reusachtige silhouetten akelig veel op Hunduns lijken.

‘Waar was je?’ sist mijn moeder door het tralieraam van het keukentje naast ons huis. Haar stem is ijl als de stoom die aan de grote wok vol pap ontsnapt waarin ze roert. Mijn grootmoeder zit op een krukje achter haar en schraapt de schubben van een *luoyu*, een vliegende vis, gevangen in een van de rijstvelden. Het licht van de haard speelt over hun verweerde gezichten, alsof ze opgesloten zitten in een kerker vol vlammen.

‘Ik was in het bos.’ Door het raam reik ik mijn moeder een buidel vol kruiden en wortels aan. De oorspronkelijke reden dat ik zoveel tijd in het woud doorbracht, was dat ik wortels en kruiden zocht. En zo heb ik Yizhi leren kennen.

‘Wat is er gebeurd?’ Mijn moeder legt de buidel op een houten plank zonder haar blik van mijn vuile tuniek af te wenden. Enkele van haar grijze haren zijn ontsnapt aan de verbleekte voddendoek die ze om haar hoofd heeft gebonden en dansen nu op de hitte van het haardvuur.

‘Ben gevallen. Heb mijn stok gebroken.’ Ik waggel verder over het stenen pad langs de huizen. Ik zet mijn voeten voorzichtig neer, om niet uit te glijden en op het dak van onze burens te vallen, op een lager terras.

‘Je hebt geluk dat er een gevecht uitgebroken is.’ Mijn moeder werpt een snelle blik op de ingang van het huis. Het oranje haardvuur glimt in haar ogen. ‘Loop snel door. Laat je vader je zo niet zien.’

‘Komt in orde.’

‘En was die kleren morgen. Zo kun je je niet vertonen wanneer het leger komt.’

De nonchalante manier waarop ze het zegt, doet mijn hart ineens krimpen. Mijn ware bedoelingen kent ze niet, maar ze moet weten dat mijn diensttijd hoe dan ook zal eindigen met mijn dood.

Ze moet zich herinneren hoe het voor Grote Zus is geëindigd.

Of herinnert ze het zich niet meer? Mijn moeder is er soms zo goed in te doen of er niets aan de hand is, dat ik me ongerust afvraag of het niet *mijn* hoofd is dat gevuld is met valse herinneringen.

‘Ze zullen me zeker betere kleren geven.’ Ik staar naar het licht dat zwakjes uit het keukenraam schijnt.

‘Maar toch zul je er morgen netjes uit moeten zien.’

Ik houd halt en kijk haar over mijn schouder recht in het gezicht.

Een van de gevolgen van mijn moordplan heb ik tot nu toe zo goed en zo kwaad als het ging genegeerd: het doden van een IJzeren Edele – een piloot met een geesteskracht van meer dan tweeduizend – zal gevolgen hebben voor drie generaties van mijn familie. Mijn moeder, mijn vader, mijn zeventienjarige broer Dalang, mijn grootouders, mijn tantes, mijn ooms. Allemaal zullen ze samen met mij geëxecuteerd worden. Want piloten als Yang Guang zijn onmisbaar voor de strijd.

Geef me een reden om jullie te sparen. Ik staar mijn moeder aan.
Houd me tegen.

Alles wat ik nodig heb, is één teken dat ze mijn genade waard zijn. Eén teken dat mijn leven hen evenveel waard is als hun leven mij waard hoort te zijn.

Omdat het nu geen zin meer heeft me te beheersen, spuug ik haar mijn zwartste gedachten voor de voeten: ‘Maakt u zich nu echt meer zorgen over mijn uiterlijk dan over het feit dat ik ten strijde trek?’

Het haardvuur naast mijn moeder knispert. Ze staart me met samengeknepen ogen aan. Dan fleurt een brede lach haar gezicht op als een veldbloem in een platgebrande woestenij. ‘Je wenkbrauwen – je hebt naar ons geluisterd. Je bent zo mooi.’

Ik draai me met een ruk om en ploeter verder, ook al voelt elke stap als struikelen over schrikdraad.

Het lijkt wel of ze niet verstaan heeft wat ik zei.

De lantaarns verlichten de ramen van de dorpshuizen als de gloeiende ogen van Chrysalissen. Een zuchtje wind strijkt over de

rijstvelden en de muskusachtige geur van riet vermengt zich met die van armoedige avondmaaltijden.

Licht dat de kleur heeft van rijp graan valt door de deuropening van mijn huis. De blikkerige stem van een oorlogsverslaggever verstoort de stilte van de vallende avond. De stem schettert uit de tablet die de regering van Huaxia onze familie geschonken heeft (vanzelfsprekend mogen alleen de mannen er onbeperkt gebruik van maken). Mijn grootvader, vader en broer hebben hem op onze vet-tige eetkamertafel neergezet. Ze staren met uitpuilende ogen naar het scherm, terwijl de oplichtende kleuren van strijdende Hunduns en Chrysalissen over hun gezicht flakkeren.

Ik maak gebruik van hun onoplettendheid om snel over de drempel te stappen en me naar de kamer te haasten die ik sinds mijn tweede nachtelijke ontsnappingspoging met mijn grootouders moet delen.

'... en daar betreedt de Rode Vogel het strijdperk!'

Ik sta abrupt stil, bijna struikelend. Het bloed stolt in mijn aderen. Nee, niet *dat* koppel.

Zelfs mijn Chrysalis-gekke familie, die gewoonlijk juicht bij elke piloot van naam, blijft nu ongemakkelijk stil. Niemand durft te be-noemen dat de Rode Vogel momenteel de sterkste Chrysalis van Huaxia is. Met zijn meer dan vijftig meter in standaardvorm, is hij onze enige Chrysalis van de Koningklasse. Maar zijn piloot is Li Shimin, de IJzeren Demon, een halve Rongdi die in de dodencel belandde omdat hij op zestienjarige leeftijd zowel zijn vader als zijn twee broers vermoord had. Hij is nu negentien jaar oud. Zijn executie is voor onbepaalde termijn opgeschort vanwege zijn absurd hoge geesteskracht, de hoogste gemeten in twee eeuwen.

Hoewel concubine-pilotes altijd het gevaar lopen te sterven in de strijd, was alleen bij hem de dood een zekerheid.

Tot nu toe heeft geen van zijn pilotes de strijd overleefd.

Ook nu zal er een meisje sterven.

‘Hé!’

Mijn vaders stem doet me opschrikken uit mijn gedachten. Ik verlies mijn evenwicht en zoek steun bij de houten wand.

De poten van vaders stoel schrapen over de betonnen vloer. Hij staat op, schaduwen verbergen de rimpels in zijn voorhoofd. ‘Hoe komen jouw kleren zo vuil?’

Onder mijn hoofddoek breekt het zweet me uit. ‘Ik ben gevallen bij een van de rijstvelden.’

Voor de verandering eens geen leugen.

Uit de tablet klinkt het lawaai van qi-stralen en botsend metaal. Mijn grootvader en broer blijven kijken alsof er niets aan de hand is. Mijn vader loopt om hen heen en beent naar mij toe. De knot boven op zijn hoofd, los en slap vanwege zijn dunner wordende haren, danst op zijn schedel.

‘Laat ik niet horen dat je met een *jongen* aan het rotzooien bent geweest.’

‘Natuurlijk niet.’ Ik doe een stap achteruit, mijn schouder botst tegen de slaapkamerdeur.

Dat was een halve leugen. Ik was niet aan het rotzooien: ik heb iemands hart gebroken.

Mijn vader komt dreigend dichterbij. Hij lijkt twee keer zo groot te worden. ‘Je kunt maar beter slagen voor je maagdelijkheidstest wanneer...’

Dat ene schokkende woord doet me mijn angst voor hem vergeten.

‘Voor de allerlaatste keer: *niemand is ooit in me geweest!*’ schreeuw ik. ‘Hou erover op!’

Mijn woorden doen hem verstommen, maar ik kan zijn opkomende woede al voelen.

Ik glip door de deur en sla hem voor zijn neus dicht.

‘*Wat zei jij net tegen mij?*’ Zijn stem doet het huis schudden, zijn vuisten beuken op de deur. De bronzen deurkruk rammelt alsof er

iets kapot is dat niet meer te lijmen valt.

'Ik haal de windsels van mijn voeten.' Ik duw met mijn rug tegen de deur terwijl ik mijn dreigement uitvoer. Naakte voeten zijn nog onfatsoenlijker dan naakte borsten. En dan heb ik het nog niet eens over de stank van rottend vlees, een machtig biologisch wapen. Meisjes dienen de illusie van hun verfijnde schoonheid in stand te houden door geborduurde, geparfumeerde schoentjes te dragen en nooit in gezelschap hun windsels te verwijderen, zelfs niet in het gezelschap van hun echtgenoot.

Mijn vader beukt niet langer op de deur, maar zijn stem loeit door.

Respectloos. Ondankbaar. Hoer.

Het gebruikelijke.

Mijn moeders ijle stem klinkt op en probeert hem te kalmeren. Mijn broer lacht. Mijn grootvader heeft het geluid van de tablet op vol volume gedraaid. Op dit moment sterft er een meisje in een Chrysalis uit naam van de mensheid.

Ik waag het niet mijn kamer te verlaten voor de maaltijd.

Mijn maag knort. Hij borrelt als de pap waarnaar hij verlangt, maar ik blijf zitten in de rieten stoel waarin mijn grootmoeder altijd breit en week mijn voeten in de houten emmer waarin ze ooit gebroken zijn.

Dit is precies waarom hun dood je koud moet laten, zegt een lijjige stem diep in mijn donkere, rotte, verdorven binnenste.

Ik haal de houten stop uit een van de hoge thermosflessen die mijn grootouders in deze kamer bewaren.

Ze geven niets om jou.

Ik giet een dampende guts water in de emmer. Geneeskrachtige wortels en bladeren kolken rond en kleuren het water kastanjebruin, als opgedroogd bloed.

Waarom zou jij iets om hen geven?

Een lantaarn sputtert boven mijn hoofd. In de smoezelige hoeken van de kamer bewegen schaduwen die langzaam dichterbij lijken te sluipen. Ik zet de thermosfles neer en staar wezenloos naar het hoopje stro naast het bed van mijn grootouders waarop ik slaap. Een van onze spreekwoorden hier in Huaxia luidt: *Een getrouwde dochter wordt als een emmer water over de drempel gegooid*. Anders dan mijn broer Dalang, de stamhouder die zijn leven lang in dit huis zal wonen om voor onze ouders te zorgen, was het vanaf mijn geboorte mijn lot een passant te zijn in het leven van mijn familie, een voorwerp met een prijs, dat verhandeld kan worden. Ze hebben niet eens de moeite genomen een eigen bed voor me te kopen.

Door de muren heen hoor ik het getik van eetstokjes en het geklets van Dalang, buiten zichzelf van enthousiasme over de veldslag. De Chrysalis heeft overwonnen. Vanzelfsprekend. Als dat niet zo was, dan zouden we nu de dorpsirenes hebben gehoord en naar het oosten gevlucht zijn, net als onze voorouders toen ze de Zhou-provincie moesten verlaten.

De anderen zeggen niet veel. Ik hoop dat ze aan mij denken.

Ik hoop dat ze het schuldgevoel over wat ze mij en Grote Zus aangedaan hebben, zullen meenemen in het graf.

Maar mensen die sterven voor de misdaad van een familielid krijgen geen graf.

Ik huiver en probeer het beeld van hun rottende lijken, bungelend aan de Lange Muur, uit mijn gedachten te bannen.

De deur gaat open. Ik deins terug tegen de rugleuning van de stoel en weet niet waar ik moet kijken. Ik hoop dat mijn ogen niet zo rood en gezwollen zijn als ze aanvoelen.

Mijn moeder waggelt naar me toe op haar eigen gebonden voeten en houdt me een kom pap voor. Ik neem de kom met een ongemakkelijk knikje aan en klem het warme porselein in mijn koude vingers. De smaak van tranen vult mijn mond. Mijn moeder gaat naast me

op het voeteneind van het bed van mijn grootouders zitten. Angst balt zich samen in mijn buik.

Wat wil ze van me, snauwt een stem in mijn hoofd, terwijl een andere smeekt: *Houd me tegen*.

‘Tian-Tian.’ Ze gebruikt mijn vroegere koosnaampje en krabt aan de littekens van de brandwonden op haar handen. ‘Je had niet zo tegen je vader mogen praten.’

‘Hij begon.’ Ik staar haar woedend aan, hoewel mijn wangen gloeien van schaamte. Ik zet de kom pap aan mijn lippen om mijn gezicht te verbergen.

Houd me tegen, bonkt mijn hart. *Houd me tegen. Houd me tegen.*

Mijn moeder schenkt me enkel een trieste frons. ‘Waarom moet je alles altijd zo moeilijk maken?’

Ik klem mijn vingers nog krampachtiger om de kom. ‘Mama, vind jij nu echt dat jouw leven *gemakkelijker* was omdat je altijd maar toegegeven hebt?’

‘Het gaat er niet om dat het gemakkelijk is. Het gaat erom de vrede te bewaren binnen de familie.’

Mijn lach weerklinkt hard en duister in de papkom. ‘Zeg hem dat hij zich geen zorgen hoeft te maken. Ik ben hier nog maar twee dagen. Daarna heeft hij vrede voor altijd.’

Mijn moeder zucht. ‘Tian-Tian, je vader is nu eenmaal emotioneel. Diep vanbinnen weet hij dat je uiteindelijk toch volwassen geworden bent. Dat je nu begrijpt wat er werkelijk toe doet. Hij is trots op je.’ Ze glimlacht. ‘Ik ben trots op je.’

Stijfjes til ik mijn hoofd op. ‘Je bent trots op me omdat ik ervoor kies mijn dood tegemoet te gaan?’

‘Dat weet je niet.’ Ze ontwijkt mijn ogen. ‘Je hebt altijd een sterke geest gehad. Zei de selectiecommissie niet dat je een geesteskracht had van meer dan vijfhonderd? Dat is zes keer het gemiddelde! En dat was vier jaar geleden. Nu zal hij vast nog hoger zijn. Prins-Kolonel Yang en jij zouden een Gelijkwaardig Koppel kunnen vor-

men. Je zou zelfs zijn IJzeren Prinses kunnen worden.'

'Er zijn maar drie IJzeren Prinsessen in heel Huaxia!' De tranen stromen uit mijn ogen waardoor ik haar niet langer scherp zie. 'En hun geesteskracht bedraagt vele duizenden! De IJzeren Prinses is enkel een sprookje dat meisjes doet geloven dat ze het kunnen overleven!'

'Tian-Tian, spreek niet zo luid.' Mijn moeder werpt een angstige blik in de richting van de deur.

'Is het een sprookje dat jou troost biedt?' vervolgt ik. 'Dat ervoor zorgt dat je 's nachts nog kunt slapen?'

Haar ogen glanzen. 'Waarom is het zo moeilijk voor jou eenvoudigweg te accepteren dat je het juiste doet? Je zult een heldin zijn. En met het geld dat we ontvangen kan Dalang de bruidsschat betalen van...'

Ik smijt de kom op de grond. Het porselein breekt en de pap spat op in een wolk van stoom.

'Tian-Tian!' Mijn moeder krabbelt overeind. 'Dit is de slaapkamer van je grootouders!'

'Ja, en? En wat kunnen zij me doen?' schreeuw ik in de richting van de deur. 'Me afranselen, zodat Yang Guang zal walgen van mijn wonden? Me in de varkensstal laten slapen, zodat hij zal kokhalzen van mijn stank? Als jullie dat geld zo graag willen hebben, dan kunnen jullie me niets meer maken!'

'Tian...'

'Ga weg!'

Zo mag je niet tegen haar spreken, zegt een verwijtende stem in mijn hoofd die hartverscheurend veel op die van Grote Zus lijkt. Ze is je moeder. De vrouw die je het leven geschonken heeft.

Maar een moeder die me zo in de steek laat, is mijn moeder niet.

Ik zucht diep. Ik leun voorover en sla mijn handen om mijn knieën. Met een luide snik zeg ik: 'Ik hoop dat we elkaar in het volgende leven nooit meer zullen zien.'

HOOFDSTUK DRIE

HET LEVEN DAT JE VERLANGT

De eerstvolgende keer dat iemand in mijn familie tegen me spreekt, is het om mijn naam te krijsen op de ochtend dat ik dienst zal nemen in het leger.

Ik hijs mezelf overeind van mijn strobed, waar ik de hele nacht met een knoop in mijn maag heb liggen woelen en mijn haarspeld in mijn hand heb rondgedraaid als een eetstokje.

Een hovercraft zou me naar de Lange Muur moeten brengen. Hebben ze hem in de verte zien aankomen?

‘Tian-Tian!’ De stem van mijn grootmoeder klinkt vlak achter de deur. ‘Er is een *jongen* voor je!’

Ik struikel bij het opstaan. Ik grijp het voeteneind van mijn grootouders bed vast.

Een jongen...

Nee. *Nee*, dat kan niet waar zijn...

Ik strompel als verdoofd naar de deur. Een angstig voorgevoel flikkert als een rood waarschuwingslicht in mijn hoofd. Met bonzend hart duw ik de deur open.

Het felle daglicht prikt in mijn ogen. En dan zie ik hem daar. Yizhi. In het zonlicht voor de deur, pleitend bij mijn familie, die zich als holbewoners schuilhouden in de duisternis van ons huis. Zijn witte zijden gewaad, versierd met gouden borduursels van bamboescheuten en bladeren, glanst alsof het uit een andere wereld afkomstig is.

Ik heb hem nog nooit buiten onze beschaduwde schuilplaats in het woud gezien. Heel even verkeer ik in verwarring – kan hij het werkelijk zijn? Maar zijn melodieuze tenorstem is onmiskenbaar.

‘Tantes, ooms, geloof mij: ik kan elke prijs betalen.’ Hij laat mijn familie zijn metalen identiteitskaart zien. ‘Dus laat mij alstublieft met uw dochter trouwen.’

Mijn hart maakt een sprongetje, alsof ik een trede gemist heb op het pad langs de rijstvelden.

Mijn familie lijkt verstomd van schrik. Ze bedekken hun lippen met hun vingers. Mijn grootmoeder, die het dichtst bij mij staat, kijkt verward van mij naar Yizhi. In hun hoofd moeten kassa’s rinkelen nu ze de familienaam en het adres in de hoofdstad van Huaxia, Chang’an, hebben gezien.

Misschien zullen ze me zelfs verbieden in de hovercraft te stappen.

Zonder na te denken of te spreken stap ik naar voren. Ik duw mijn familie opzij, grijp Yizhi bij zijn pols en sleep hem mee, de duisternis van het huis in. Zijn mond valt open van verbazing. Hij struikelt bijna over de drempel. Maar dan ontmoeten onze blikken elkaar en ik zie zijn ogen oplichten met een felheid die een steek door mijn borstkas jaagt.

Ik sleep hem mee naar de slaapkamer van mijn grootouders. Zelfs zijn voetstappen op onze armoedige betonnen vloer klinken anders dan de onze.

‘Waag het niet binnen te komen’, waarschuw ik mijn familie voordat ik de deur dichtsla.

Ik wend me tot Yizhi. De streep licht die door het raam valt, snijdt hem in tweeën als een mes van transparant metaal en maakt zijn gewaad maanwit, zijn huid haast doorschijnend.

‘Dit is mijn huis. Mijn thuis.’ Mijn stem doorklieft de stilte. Zijn gestalte, tegen de achtergrond van onze vieze houten muren, is hier zo slecht op zijn plaats dat ik twijfel of ik niet droom. ‘Je had je hier

nooit, nooit mogen vertonen – hoe heb je ons weten te vinden?’

‘De burgerlijke stand.’ Hij slikt en slaat zijn ogen neer. ‘Zetian, ik kan je met me meenemen naar Chang’an.’

‘Nee, dat kun je niet!’ flap ik eruit, omdat mijn familie ons vast en zeker zal affluisteren. ‘Dat zijn maar mooie praatjes. Je vader zou ons nooit laten trouwen!’

‘Hij heeft veertien zonen. Hij komt er wel overheen.’

‘Werkelijk? Komt hij er wel overheen? Zou hij niet liever hebben dat je met de kleindochter van een of andere hoge piet trouwt? Zou hij de rijkste man in Huaxia geworden zijn als hij zulke kansen had laten lopen?’

‘We pakken onze eigen kans. We komen er wel uit, samen. Zolang er leven is, is er hoop.’ Yizhi pakt mijn hand en houdt hem in de lichtstraal. Zijn woorden zijn breekbaar als bevroren twijgen. ‘Maar hoe mijn leven ook zal verlopen, zonder jou zou het geen waarde hebben.’

Het licht danst voor mijn ogen. Zijn gezicht wordt onscherp.

Ik kan het verdragen gekwetst te worden. Ik weet hoe ik een pak slaag moet doorstaan, hoe ik doof moet zijn voor beledigingen. Ik heb ermee leren leven vernalen te worden als rijst, weggeworpen te worden als een stuk vuil. Maar dit?

Hier weet ik niet mee om te gaan.

Het lijkt niet echt te gebeuren.

Het kan niet echt gebeuren.

Ik laat me niet verleiden het te geloven.

‘Ga een ander voor de gek houden.’ Ik ruk mijn hand uit de zijne. De tranen stromen over mijn wangen. Ik lach schor. ‘Een meisje uit de grensstreek dat trouwt met een zoon uit de rijkste familie van Huaxia? Kun je niets anders dan sprookjes vertellen? Ik ben geen kleuter die je van alles wijs kunt maken.’

Yizhi’s ogen worden vochtig. ‘Zetian...’

‘Geloof maar niet dat jouw familie mij zou accepteren als jouw